

— בשחוטי חוץ דורשים אותה **מענינא**
דקרא — לפי מה שנראה מהענין שנאמרה בו.
והבא — במחוסר זמן, דורשים אותה **מענינא**
דקרא — לפי מה שנראה מהענין שנאמרה בו.

ומפרשינן: **התב**, בשחוטי חוץ דממה
שנאמר "אל פתח אהל מועד לא הביארו",
הייתי לומד לרבות שער המשתלח [מפני
שגם הוא ראוי לבוא לפתח אהל מועד
להגרלה ווידוי]. והרי אין צורך לומר "לה"
כדי לרבות את שער המשתלח, ובעל כרחך
"לה" בא להוציא אותו [מפני שאין מיתתו
בעזרה].

אבל **הבא** במחוסר זמן, דמתוך שנאמר
"אשה" הייתי לומד להוציא את שער
המשתלח, [שאינו קרב על גבי אש המזבח],
הרי אין צורך לומר "לה" כדי למעט אותו
ובעל כרחך לה' בא לרבות אותו.

בברייתא הדנה באיסור "מחוסר זמן", למדנו
שאסור להביא שער המשתלח מחוסר זמן.

ומדייקנן מדברי הברייתא: **טעמא דרבי**
רחמנא — הטעם שאסור להביא מחוסר זמן
לשער המשלח הוא רק משום שהכתוב
ריבה אותו [שנאמר "לה"].

ומשמע, **הא לא רבי**, אילו לא היה הכתוב
מרבה אותו, הוה **אמינא** [הייתי אומר] שער
המשתלח נעשה קרוש אפילו במחוסר זמן!

לפני היום השמיני לחייהם [ופסול זה נקרא
בפי חז"ל: "מחוסר זמן"].

ושנו בברייתא: "ורצה לקרבן אשה לה" —
אלו אישים. שאסור לתת קרבן מחוסר זמן
על אש המערכה שבמזבח.

מנין שלא רק ההקטרה על האש אסורה,
אלא נצטוינו גם שלא יקדישנו בעודו מחוסר
זמן [לפני היום השמיני]?

תלמוד לומר בפסוק הנ"ל: "קרבן", ללמדנו
שאסור לעשותו "קרבן" בעודו מחוסר זמן.
ומאחר שבשעה שמקדישו בפיו חל עליו שם
"קרבן", לפיכך אסור להקדישו בעודו
מחוסר זמן⁽⁵⁹⁾.

ולמה נאמר בפסוק "לה"?

לרבות שער המשתלח — שאף הוא קדוש
לה' ופסול בעודו מחוסר זמן.

ובברייתא זאת מבואר ששער המשתלח הוא
בכלל קרבן "לה". ואילו בברייתא הקודמת
למדנו ששער המשתלח אינו בכלל קרבן
"לה" מפני שמיתתו היתה מחוץ לעזרה].
ונמצאו שתי הברייתות סותרות זו לזו!

אמר רבא תירוץ:

המילה "לה" אין בה הכרע גמור מצד
עצמה [לענין שער המשתלח], אלא התב

והרמב"ם כתב [איסורי מזבח ג, י] שדין
המקדיש מחוסר זמן כדין המקדיש קרבן בעל
מום עובר. והמנחת חינוך [רצג ו] פירש שדעתו
שההקדש חל.

אבל מראה הפנים לירושלמי [ראש השנה א,

59. וכתב המאירי שאם הקדישו תוך שבעה כדי
להקריבו לאחר שבעה, לא חל עליו קדושת
מזבח כלל. אלא הרי זה כמקדיש בעל מום
עובר. וירעו עד שיפול בהם מום קבוע, ויפדם
ויביא בדמים קרבן, והדמים יצאו לחולין.